

— Що думашъ, Сали? Не слушатъ войниците ли? Какъ смей нѣкой да не слуша?

— Вчера, ефенди, като се приближавахме до Котелъ, ти поржча на войската ни да не вика, да не пушка, докато съвсемъ не се приближимъ, а никой не те послуша . . . Всички викаха и гърмѣха, та развалиха плана ни. Котленци се сетиха, дигнаха всички оржие, опасаха селото и се защитиха.

Аклж бей стана, направи нѣколко крачки на-самъ натамъ и каза :

— Сали! иди вижъ стои ли стражата по мѣстата си.

Когато Сали замина, Аклж бей тури много дърва въ огъня, извади 10 желѣзни колове и ги пхна въ жарава. После пакъ зе да се разхожда.

Сали се завърна и каза, стражата спи дълбоко.

Аклж бей рече: иди вържи часовитѣ и ги доведи при мене.

Следъ нѣколко минути предъ Аклията бѣха изправени десетъ млади момци, повечето сънени, та си разтриваха още очитѣ. Но тѣ скоро се свѣстиха, като видѣха, че Аклж бей извади отъ огъня 10 зачервенени колове.

— Милость, ефенди, за Бога милость! Прости ни, зареваха младежитѣ и паднаха на колѣне предъ бея.

Аклж бей стана глухъ. Скоро виновниците, натъкнати на червенитѣ колове, викаха отчаяно. Отъ тѣхния викъ се събуди цѣлата кърджалийска орда.

— Нека знаятъ храбритѣ ми кърджалии, че така ще постѣпя съ всѣкиго, който не ми се покорява и не слуша.